



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: O.S.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupené JUDr. Karlem Mateřánkou, advokátem, se sídlem Rooseveltova 10/9, Plzeň*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. května 2015, čj. MV-55757-4/SO-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. května 2015, čj. MV-55757-4/SO-2014, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je **p o v i n n a** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 12.228,- Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Karla Mateřánky do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou ze dne 3. června 2015 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. května 2015, čj. MV-55757-4/SO-2014, (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 7. května 2015, čj. MV-55757-4/SO-2014, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „*Komise*“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 21. ledna 2014, čj. OAM-21429-25/TP-2012, kterým byla podle § 75 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“ nebo „*zákon č. 326/1999 Sb.*“) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu, že ve výpovědi uvedla nepravdivé skutečnosti.

II. Žaloba

Žalobkyně v úvodu žaloby rekapituluje dosavadní průběh řízení před správními orgány. Dne 27. 9. 2012 podala žalobkyně žádost o udělení trvalého pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 22. 3. 2013, čj. OAM-21429-16/TP-2012, byla výše uvedená žádost žalobkyně zamítnuta. K odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí Komisí zrušeno dne 7. 10. 2013 (čj. MV-76945-4/SO-2013) a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k dalšímu projednání a rozhodnutí. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 21. 1. 2014, čj. OAM-21429-25/TP-2012, byla žádost žalobkyně opětovně zamítnuta. Následně bylo toto rozhodnutí potvrzeno napadeným rozhodnutím.

Žalobkyně shrnula, že jádrem sporu je skutečnost, že její žádost o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta pouze z toho důvodu, že žalobkyně údajně ve své výpovědi uváděla nepravdivé údaje. Konkrétně žalobkyně při své výpovědi neuvedla, kolik smluv o výkonu prokury v minulosti uzavřela. Na základě uvedeného správní orgány obou stupňů shledaly, že je nutné zamítnout žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1. písm. d) zákona č. 326/1999 Sb.

Nesprávné právní posouzení [bod III. část 1) žaloby]

Žalobkyně namítá, že správní orgány I. i II. stupně věc nesprávně právně posoudily. Ve svém důsledku tak byl porušen mimo jiné § 2 odst. 1, odst. 2, odst. 3 a odst. 4 správního řádu, které definují podmínky pro výkon činnosti správních orgánů, a také § 50 odst. 4 správního řádu.

Žalobkyně je toho názoru, že pokud správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že je namístě postupovat v souladu s § 75 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., je takovýto závěr zcela mylný. Správní orgán II. stupně tento naprosto chybný závěr správního orgánu I. stupně svým rozhodnutím schválil, čímž zásadním způsobem pochybil.

Žalobkyně připouští, že neuvedla ve své výpovědi zcela přesně, kolik smluv o výkonu prokury v minulosti fakticky uzavřela. Není ale možné, aby tímto postupem automaticky a bez dalšího naplnila skutkovou podstatu výše citovaného § 75 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb.

Podle množící se rozhodovací praxe Ústavního soudu ČR by měly rozhodující orgány interpretovat a aplikovat právo pohledem ochrany základních práv a svobod, tj. měly by interpretovat jednotlivá ustanovení právních předpisů v první řadě z pohledu účelu a smyslu ochrany ústavně garantovaných základních práv a svobod. Toto se v projednávané věci rozhodně nestalo a rozhodující orgány naopak postupovaly zcela v rozporu s výše uvedenými ústavními principy a zásadami.

Pokud přihlédneme ke smyslu a účelu citovaného § 75 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., je zřejmé, že uvedení "nepravdivých skutečností" ve výpovědi žadatele o trvalý pobyt, se musí týkat takových záležitostí, které jsou rozhodné pro posouzení důvodnosti žádosti žadatele o trvalý pobyt. Pokud by tedy žadatel zcela účelově zkresloval skutečný stav věci a uváděl nepravdivé informace, které bezprostředně ovlivňují skutečnost, zda bude či nebude žádosti žadatele o trvalý pobyt vyhověno, pak by bylo namístě aplikovat výše uvedený § 75 odst. 1 citovaného zákona. V posuzovaném případě je však situace zcela diametrálně odlišná. Žalobkyně uzavřela v roce 2009 smlouvu o výkonu prokury a následně došlo v roce 2010 a v roce 2012 ke změně smluv, neboť se měnilo sídlo společnosti. Fakticky se však neměnil výkon funkce žalobkyně jako prokuristky. Změna sídla společnosti mohla být reflektována dodatkem k původní smlouvě z roku 2009. Namísto toho byly (poněkud nešťastně z pohledu projednávaného případu) vyhotoveny smlouvy o výkonu prokury nové (samostatné). Žalobkyně s odstupem času měla zafixováno to, že se vyhotovovaly pouze dodatky k původní smlouvě, pokud docházelo ke změně sídla společnosti a měla tedy za to, že v minulosti podepisovala pouze jednu smlouvu o výkonu funkce prokury, což vlastně i odpovídá její neměnné pozici ve společnosti. Žalobkyně se však mylila, neboť nebyly uzavírány dodatky k původní smlouvě, ale smlouvy nové. Je zcela nesprávné se domnívat, že se žalobkyně svou výpovědí dopustila naplnění skutkové podstaty dle § 75 odst. 1 citovaného zákona. Skutečnosti, které uvedla nepřesně, se vůbec nijak netýkají podmínek, které jsou rozhodné pro posouzení toho, zda je možné žadatelce udělit povolení k trvalému pobytu. Postup a posouzení správních orgánů je tedy příliš formální, neodrážející smysl a účel citovaného ustanovení a zasahuje do základních lidských práv žalobkyně. Nad rámec uvedeného je žalobkyně toho názoru, že aplikace § 75 odst. 1 citovaného zákona se vztahuje pouze na úmyslné zavinění, kdežto v projednávané věci můžeme hovořit maximálně o zavinění nedbalostním, které není postačující. Celý postup správního orgánu je o to absurdnější, že žalobkyně neměla vůbec žádný důvod k tomu, aby uváděla ve výše uvedeném ohledu nepravdu. Neznalost či špatná paměť žalobkyně neznamena to, že žalobkyně jedná podvodně s cílem získat neoprávněně povolení k trvalému pobytu. Mezi podvodným jednáním - uváděním nepravdivých skutečností - a získáním povolení k trvalému pobytu schází příčinná souvislost.

Dále žalobkyně uvádí, že výše uvedený důvod zamítnutí žádosti není zákonem aprobovaným důvodem k zamítnutí žádosti, když žalobkyně všechny podmínky dle § 70 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb. k povolení trvalého pobytu beze zbytku splnila.

Správní orgány nebraly v úvahu přiměřenost rozhodnutí ve věci. Nebyla dostatečným způsobem posouzena otázka zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, což má vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně žije na území ČR již 9 let, mluví dobře česky, má zde vytvořeny velmi stabilní a pevné vazby, jak se svou rodinnou tak přáteli a okolím. Zároveň žije žalobkyně spořádaným životem a je nekonfliktní.

Nejbližší rodinní příslušníci žalobkyně mají na území ČR povolen trvalý pobyt. Těmito skutečnostmi se správní orgány obou stupňů vůbec nezabývaly. Nelze souhlasit s názorem, že přiměřenost rozhodnutí není povinen správní orgán zkoumat. Nutnost posuzování těchto skutečností vyplývá ze samotných ústavních principů a rovněž ze správního řádu a nikoliv toliko ze zvláštního předpisu. Správní orgán je povinen šetřit oprávněné zájmy dotčených osob a není oprávněn do nich zasahovat nad nezbytně nutnou míru, což v daném případě splněno nebylo.

Nesprávné a neúplné zjištění skutkového stavu [bod III. část 2) žaloby]

Žalobkyně vytýká správnímu orgánu I. i II. stupně, že vdané věci nebyl dostatečným způsobem úplně a správně zjištěn skutkový stav. V důsledku této skutečnosti je napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, což způsobuje jeho nezákonnost. Správní orgán nepostupoval v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Pokud by tak správní orgán postupoval, musel by nutně dojít k závěru, že žalobkyně splnila všechny náležitosti rozhodné pro vydání povolení k jejímu trvalému pobytu a nebyl tak splněn žádný důvod pro zamítnutí žádosti dle § 75 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Dále nebyla dostatečným způsobem posouzena otázka zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně viz výše.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí a nesprávný procesní postup [bod III. část 3) žaloby]

Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela nedostatečné vzhledem k tomu, že se jedná o rozhodnutí, které zásadním způsobem zasahuje do základních lidských práv a svobod žalobkyně. Rozhodnutí správních orgánů je nečekané a nepředvídatelné. Žalobkyně tedy s ohledem na právě uvedené tvrdí, že bylo porušeno její právo na spravedlivé správní řízení. Žalobkyně se domnívá, s ohledem na tendenční výsledky žalobkyně, který proběhl bez přítomnosti právního zástupce žalobkyně, kterého si žalobkyně bohužel nezvolila, že měl správní orgán I. stupně již dopředu promyšleno, že žádosti žalobkyně nevyhoví. To vše za situace, kdy byly žalobkyni z jejího zpětného pohledu kladeny sugestivní a kapciózní otázky, které žalobkyni natolik rozrušily, že na tyto otázky nedokázala odpovědět bezchybným způsobem. Správní orgán tímto postupem zjevně zamýšlel aprobovat své prvotní zamítavé rozhodnutí ve věci.

Neúplnost a nesprávnost vedení správního spisu [bod III. část 4) žaloby]

Žalobkyně z procesní opatrnosti rovněž uvádí, že má za to, že správní orgán I. ani II. stupně nevedl řádně správní spis a to způsobem, který je ve správním řízení předpokládán.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve svém vyjádření k žalobě Komise uvádí, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně v žalobní argumentaci uvedla totožné námitky, které uplatnila v rámci odvolacího řízení, odkazuje žalovaná zejména na své rozhodnutí ze dne 7. 5. 2015, čj. MV-55757-4/SO-2014. V podrobnostech odkazuje žalovaná na spisový materiál. Žaloba

nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost rozhodnutí žalované, čj. MV-55757-4/SO-2014, zpochybňovala. Z tohoto důvodu navrhuje, aby soud po provedeném řízení shledal žalobu nedůvodnou a jako takovou ji zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s., s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Vlastní argumentace soudu

IV.1 Naplnění negativní podmínky § 75 odst. 1 písm. d)

Žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců byla správním orgánem zamítnuta podle § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně při výslechu dne 28. ledna 2013 uvedla nepravdivé informace. Důvod pro zamítnutí žádosti spatřuje žalovaná v tom, že žalobkyně při výslechu tvrdila, že existuje pouze jedna smlouva o výkonu prokury, přičemž Ministerstvu vnitra byla předložena celá řada těchto smluv.

Z protokolu o výslechu vyplývá, že žalobkyně na otázku „*Takže od roku 2009 pracujete na základě smlouvy o výkonu prokury?*“ odpověděla: „*Ano. Mám smlouvu z roku 2009. Ta smlouva je na dobu neurčitou a nikdy se neměnila.*“ Následně byla žalobkyni správním orgánem předložena smlouva z roku 2012, tuto smlouvu přiložila žalobkyně k žádosti o trvalý pobyt. K tomu žalobkyně uvedla: „*Na to jsem zapomněla. Tu [smlouvu z roku 2012] jsme dodělali, abych na tu prokuru měla smlouvu. Myslela jsem, že stačí, že jsem zapsaná v obchodním rejstříku.*“ K dalším dotazům správního orgánu sdělila: „*Pan S. nám řekl, ať sepíšeme novou smlouvu o výkonu prokury. Pan S. za mě podával i odvolání. Důvod, proč byla sepsána nová smlouva o výkonu prokury nevím.*“ Následně žalobkyně tvrdila, že existují pouze tyto dvě smlouvy. Po upozornění na existenci další smlouvy z roku 2009 a smlouvy z roku 2010, připustila sepsání těchto smluv, s tím, že jí bylo doporučeno je podepsat a není si vědoma důvodu těchto změn. Smlouvy z roku 2009 a 2010 byly do správního spisu vloženy jako kopie ze spisu vedeného v řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Jednotlivé smlouvy o výkonu prokury uzavřené mezi KOTEMARK a IM družstvo a žalobkyní se liší prakticky pouze datem uzavření, přičemž byly všechny uzavřeny na dobu neurčitou.

Podle § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže se cizinec bez vážného důvodu nedostaví k výslechu (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.*

Prostým jazykovým výkladem výše uvedeného ustanovení je možné dojít k závěru, že žalobkyně naplnila podmínku pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Takový výklad by však byl nepřiměřeně přísný. Bylo by absurdní, pokud by žádost cizince měla být automaticky zamítnuta při uvedení jakékoliv nepravdivé informace, zvláště v situaci, kdy okruh otázek pokládaných správním orgánem není jednoznačně omezen.

V důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců z. č. 379/2007 Sb. se uvádí: „*Návrh rozšiřuje stávající povinnost účastníka řízení účastnit se na vyzvání osobně řízení též o povinnost podat účastnickou výpověď, pokud je to pro zjištění stavu věci nezbytné. Potřeba*

výslechu účastníka řízení vyvstává v praxi především při prokazování účelových jednání cizinců, ale též při zjišťování dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince či při zjišťování existence důvodu znemožňujícího vycestování. Účastník řízení má obecně podle § 36 odst. 2 a 3 správního řádu právo vyjádřit v řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, nicméně v rámci využití těchto institutů není účastník povinen zodpovědět případné otázky správního orgánu. V praxi se lze poměrně hojně setkat s případy, kdy se cizinec odmítá k některým skutečnostem vyjádřit a správní orgán nemá možnost potřebné skutečnosti zjistit jinak. Pokud se účastník řízení nedostaví k výsledku, odmítne vypovídat či uvede nepravdivé skutečnosti, bude tato skutečnost v řízení o žádosti důvodem pro zamítnutí žádosti. Žadatel tak ponese důsledky neposkytování součinnosti správnímu orgánu při projednávání jeho žádosti.”

Úmyslem zákonodárce bylo přimět cizince k účasti na výsledku a k další spolupráci se správním orgánem, přičemž odepření součinnosti může spočívat nejen v pasivním chování cizince, ale i v aktivním uvádění nepravdivých informací (namísto jejich neposkytnutí). Z toho vyplývá, že má-li být uvedení nepravdivých skutečností při výpovědi důvodem zamítnutí žádosti, musí se jednat o úmyslné neposkytnutí součinnosti správnímu orgánu, dosahující intenzity obdobné odepření výpovědi nebo nedostavení se k výsledku bez vážných důvodů.

Výslech je správní orgán dle § 169 odst. 2 oprávněn provést, *je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství.* Pokládáné otázky by měly odpovídat důvodům provedení výsledku a správní orgán by se měl zabývat těmi informacemi poskytnutými cizincem, které jsou podstatné pro předmět řízení. Uvedení nepravdivých skutečností by tedy mělo vést k zamítnutí žádosti pouze tehdy, pokud se jedná o skutečnosti relevantní pro rozhodnutí o žádosti.

Z výše uvedeného vyplývají dvě podmínky, bez jejichž splnění nemůže uvedení nepravdivých informací při výsledku obstát jako samostatný důvod pro zamítnutí žádosti cizince: 1) jedná se o úmyslné odepření součinnosti a 2) poskytnuté nepravdivé informace mají relevanci k předmětu řízení a potenciálně by mohly ovlivnit rozhodnutí správního orgánu.

Z protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 28. ledna 2013 se jeví, že žalobkyně neměla v úmyslu vypovídat nepravdivě. V průběhu výsledku se žalobkyně nevyhýbala odpovědím na pokládané otázky, uváděla podrobnosti, odpovídala bez snahy situaci přikrášlovat. Zároveň ovšem některé odpovědi žalobkyně působí zmateně, žalobkyně si pletla časová období, ve kterých pracovala u různých zaměstnavatelů atd.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že v časově předcházejícím řízení byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu neplnění účelu pobytu. Tomu odpovídá neinformovanost žalobkyně o některých skutečnostech, a její špatná znalost smluv uzavřených s KOTEMARK a IM družstvo. To však neodůvodňuje zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu po 5 letech pobytu. Správní orgán v odůvodnění

napadeného rozhodnutí nevysvětluje, jaký význam by pro řízení o povolení k trvalému pobytu měla mít skutečnost, že existuje větší počet smluv o prokuře, uzavřených žalobkyní.

Soud má tedy za to, že jednání žalobkyně nelze kvalifikovat jako úmyslné odepření součinnosti správnímu orgánu. Zároveň žalobkyní poskytnuté nesprávné informace o počtu uzavřených smluv o výkonu prokury nejsou v posuzovaném případě vzhledem k podmínkám pro vydání povolení k trvalému pobytu pro rozhodnutí o žádosti podstatné. Zamítnutí žádosti tedy nebylo v souladu se zákonem, neboť podmínka § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nebyla naplněna. Soud v tomto rozsahu shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil.

Pro úplnost se soud stručně vyjádří i k dalším námitkám žalobkyně.

IV.2 Neposouzení přiměřenosti rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců

Žalobkyně namítá, že se správní orgány nezabývaly posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Této námitce žalobkyně nelze přisvědčit. Pokud by chování žalobkyně bylo podřaditelné pod § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, nebyl by správní orgán povinen zkoumat dopad rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Ustanovení § 174a, které je zařazeno v hlavě XVIII *Společná ustanovení* zákona o pobytu cizinců je výkladovým ustanovením a nezakotvuje požadavek zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí podle tohoto zákona. Tato povinnost je v některých případech vyjádřena v jednotlivých ustanoveních upravujících rozhodnutí, kterými se zasahuje do práv a povinností cizince. V případě zamítnutí žádosti podle § 75 zákonodárce tuto povinnost nestanovil. To odpovídá skutečnosti, že nebylo rozhodováno o zrušení pobytového oprávnění, ale o jeho nepřiznání, a to v situaci, kdy se nejedná o pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny.

IV.3 Ostatní námitky

Další námitky žalobkyně jsou provázány s otázkami, se kterými se soud vypořádal výše. Žalobkyně má za to, že v řízení nedošlo ke správnému a úplnému zjištění skutkového stavu. Tuto námitku však dále nekonkretizuje. Vzhledem k tomu, že žalovaná není povinna zkoumat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, nevzniká v tomto rozsahu ani nutnost dalšího dokazování.

Dále žalobkyně tvrdí, že je napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodněné. Správní orgán jednoznačně popsal, v čem spatřuje naplnění podmínky § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, důvod pro zrušení rozhodnutí spočívá v nesprávném výkladu právní normy, nikoliv v nesrozumitelném odůvodnění.

Ke způsobu vedení výslechu soud uvádí, že z protokolu o výslechu nevyplývá, že by žalobkyni byly pokládány sugestivní či kapciózní otázky.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s.

Podaná žaloba byla ve výše uvedeném rozsahu shledána důvodnou. Soud tedy napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované.

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil soud (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. přiznal žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **12.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši celkem 4.000,- Kč (3.000,- Kč za žalobu proti rozhodnutí a 1.000,- Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu soud považuje převzetí a přípravu zastoupení a žalobu. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 1.428,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. května 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková